

Andorra ens marca el camí

written by Anthony Corey Sánchez | 10 de setembre de 2023

És una gran notícia que Andorra faci un pas important per a la defensa i impuls de la llengua catalana en el seu territori exigint als residents en el seu país un nivell bàsic de català per poder residir i treballar al país. No tinc cap dubte que aquesta és una mesura molt més rellevant que la insignificant promesa del processisme institucional de garantir la innecessària presència de la digna llengua de Ramon Llull al Congrés de l'Estat del qual suposadament es volen desvincular. Mai havia vist uns suposats líders "independentistes" treballant tan intensament per perpetuar la dominació de l'Estat sobre la seva nació ocupada. En un futur caldrà que els historiadors estudiïn aquest estrany cas.

Però tornant a temes veritablement rellevants. En aquests anys de desencís i indignació, arran de la independència avortada il·legítimament pels polítics en el 2017 i 2019, estem aprenent que per solucionar la constant residualització del català necessitem un estat independent al darrere que el defensi, el protegeixi i el fomenti arreu del nostre país. Com? Fent que la llengua catalana sigui l'única oficial a Catalunya, que esdevingui d'obligat compliment per tothom qui vulgui residir i treballar en el nostre país.

És cert que demanar un nivell bàsic de català és una mesura insuficient, i de fet la mesura andorrana té certes mancances, però és un primer pas que ens fa valorar molt més la nostra llengua comuna. Comencem a dignificar-la com es mereix que, a més, és l'única manera que tenim per fer-la respectar. Insisteixo amb altres paraules: El català no ha de ser simpàtic, ni seductor amb ningú per poder sobreviure i créixer dins les nostres fronteres, simplement ha de ser pràctic, útil i obligatori a tot el territori, sense cap mena d'excepció. Així i tot, tenim un greu escull que impossibilita la bona integració dels nouvinguts i dels residents instal·lats a

Catalunya des de fa molts més anys. Faig referència al crit devastador del "No cal que us integreu" de Pere Aragonès i de tots aquells catalans que injustament priven als immigrants de l'oportunitat d'aprendre català per poder incloure's a la nostra societat, per així poder esdevenir, amb el temps, nous catalans. La Catalunya que ens porten és la que tenim ara i la que tindrem en un futur ben proper si no fem res per posar-hi remei, amb una realitat ben trista i desoladora. Molts són els indrets on el català és pràcticament testimonial. Fins i tot molts són els catalanoparlants que abandonen la seva llengua per parlar amb persones que no semblen catalanes. Només hi ha un desenllaç en un escenari tan penós com aquest: que siguin els catalans els que s'acabin assimilant a altres cultures estrangeres.

Cada dia és més clar que aquest paternalisme del processisme més humiliant i servil és un clar verí que provoca la ràpida i agònica desaparició de la nació catalana, perquè només alimenta la inadaptació dels immigrants, que mai respectaran una cultura esclava, súbdita dels estats que l'ocupen. Només cal comparar una Barcelona i una Catalunya, ostatges de la castellanització i la massificació, amb les reaccions i la tendència positiva d'iniciatives com les del govern andorrà, mesures d'estat sobirà que ha permès que reconeguts *youtubers* espanyols hagin decidit molt encertadament fer el pas d'aprendre català per continuar residint al Principat. Andorra marca el camí i ens demostra amb claredat que si els catalans volem arribar a bon port, ens toca recuperar l'autoestima i la dignitat nacionals. Per assolir aquest objectiu tan urgent, els catalans hem d'abandonar la mentalitat de poble sotmès per recuperar aquella mentalitat d'estat sobirà que els imperialistes castellans ens van intentar furta, després de la sagnant derrota de 1714, amb prohibicions i persecucions de caràcter anticatalà, que encara avui perduren. Ara és l'hora, catalans, de recuperar Catalunya, tradicional terra de llibertat i catalanitat.